

.... dicht bij de haven van Digby kwam....

Zij zei: „Mijn lieveling zal snel zich weer thuis gevoelen als ik mijn armen om hem heen sla. Wees niet bang; ik weet die spinnewebben weg te vegen.”

De dag brak aan, toen zij in Digby aankwamen; toch was het nog niet vier uur. De zacht-blauwe lucht had de uitgestrektheid van het oneindige en de kalme wateren van de haven leken satijn en opaal, als het inwendige van een parelmoerschelp. Het krachtige vrachtbootje, door dokter Mc Intyre gehuurd, was gereed om den auto op te nemen en weg te varen zoodra die aan boord was. Gifford dacht eraan, dat hij niet genoeg het wonder apprecieerde, dat in hem gewrocht was; en toch was het geen wonder. Wie zou zich niet verheugen aldus veranderd te zijn van een drinkebroer en losbandigen jongen, vluchteling uit een dreigend sanatorium, in een rijk man, geëerd en geëerbiedigd, met een gelukkig tehuis, een bekoorlijke echtgenoot en lieve kinderen? Hoe voor zulk een zegen dankbaar genoeg te zijn!

„Denkt u niet, dokter,” vroeg hij, toen zij afvoeren, „dat zij instinctmatig mijn geestelijk tekort zal bemerken?”

„Dat zal zij in zooverre bemerken, dat zij zal trachten met al haar liefde je te doen herstellen, en ik hoop, dat zij daarin zal slagen. De kracht der liefde is zoo groot. Het is de sterkste kracht. Daarom zou het misdadig zijn die niet alle kans te geven om zich te uiten.”

Het bootje sneed een zuivere voor door de zachte weide van de groene golven der zee. De zon ging op en een zachte bries kwam uit het Noorden, toen de schitterende stralen de wateren met rose en goud overstroonden. Visschersschuiten en kleine stoombooten en hier en daar een zeilschip bewogen zich over de zee en gingen naar hun verschillende bestemmingen.

De kok van het kleine vaartuig kwam hun ontbijt brengen, koffie, eieren en ham en gebakken visch. Gifford at met smaak; hij leek wel altijd honger te hebben en sprak over dit feit als iets verwonderlijks.

„Dat is een teeken van krachtige gezondheid,” antwoordde de dokter, hem lachend aanziende. „Een van de factoren, die zeer ten beste van je spreken.”

„Is er dan een andere?”

„Het feit, dat je op je vrouw verliefd bent geworden.”

Opnieuw die brandende blos! „Ik voel mij toch als een indringer, als een bedrieger... een schaamteloze bedrieger. Op het oogenblik ben ik niet de Gifford Derring van heden. Ik ben de man, die zeven jaar geleden een ongeluk had op het poloveld.”

„Wat zou dat? Toen was het juist, dat zij op je verliefde.”

Gifford bemerkte, dat hij geen argument van zijn wijzen raadsman kon weerleggen. En hij was er blij om. Toch had hij een oogenblik van schrik, toen na hun aankomst op het vasteland, dichtbij den grooten weg, dokter Mc Intyre zei: „Gifford, als wij in Cambden aankomen, zal ik je verlaten voor de poort van je huis, zonder mee naar binnen te gaan. Ik zal in het hotel wachten. Ik vind het beter, dat je niet thuis komt onder geleide van een zenuwdokter. Het moet erop lijken, dat je uit het gasthuis weg bent geslopen in een staat van tijdelijk geheugenverlies, maar dat je nu hersteld bent en naar huis gegaan. Je bent een te bekend man dan dat het niet rond gebazuind zou worden, als je niet geheel in orde zou zijn.”

„Zal dat niet bemerkt worden, omdat ik niet het minste idee heb van mijn zaken?”

„Het zal het beste zijn, dat je zoo gauw mogelijk naar Europa vertrekt met vrouw en kinderen. Aan je deelgenooten in de zaken kan meegedeeld worden, dat je na je ongeluk niet in staat bent om je met iets te bemoeien. Dat zullen ze natuurlijk gelooven. Morgen zal ik je bezoeken en je mijn bevelen als dokter geven. Als journalisten je opwachten, zeg hun dan, dat je heelemaal hersteld bent, maar niet over het geval wenscht te spreken. Het is beter ze niet zoo maar af te schepen, maar eenvoudig te constateren, wat ik je zei. De negen dagen, die verlopen zijn sedert je herstelt, hebben al veel doen vergeten. Je werd bewusteloos naar het ziekenhuis gebracht, daar kwam je tot besef dat je geheel hersteld bent en je bent naar huis terug gegaan. Dat is alles.”

Gifford begreep, dat die raad goed was, hoewel hij op het eerste oogenblik ervoor schrikte zijn mentor te verliezen, juist nu hij meende dien het meest noodig te hebben. Ook bemerkte hij, dat dokter Mc Intyre de belangrijkste reden had verzwegen om Gifford te verlaten aan de poort van zijn landgoed. Zijn bedoeling was, dat Drusil absoluut niet zou denken of kunnen denken, dat haar echtgenoot nog een bewaker noodig had.

Zij reden snel over den weg en weldra verschenen de heuvels van Cambden in de verte. Gifford hoopte, dat zijn hart organisch sterk mocht zijn, want hij was blij, dat hij niet langer onderweg moest blijven. De zenuwachtige spanning begon zelfs op zijn gestel te werken. Wat hem te wachten stond, was zoodanig, dat zijn geest onbekwaam was het te voorzien en te bedenken welk soort van kracht noodig was om het te doorstaan.

Gifford voelde zijn toestand tegelijk heerlijk en vreeselijk, verrukkelijk en ontzettend, een gevoel van zoetheid vermengd met